

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1957

N:o 4

USKO

Usko on paljon käytetty sana. Se esiintyy jopa maallisessakin kielenkäytössä tarkoittaen silloin kuitenkin oikeastaan vain mielipidettä, mutta erikoisesti hengellisessä puheessa se on hyvin tunnusomaista. Vallankin nykyaikana olemme kuulleet sanottavan: ”Jokainen tulee omalla uskollaan autuaaksi.” Näin käytettynäkin se on enemmän mielipide kuin kristillinen usko. Mitä sitten kristillinen usko on, ja millaisena se esiintyy?

Uskoon kuuluu ensinnäkin Jumalan olemassaolon tunnustaminen. Hebraalaiskirjeessä sanotaan, että sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on. Mutta tämä ei ole vielä autuaaksi tekevää uskoa. Juutalaiset ja muhamedilaisetkin uskovat yhteen Jumalaan, mutta eivät silti ole kristittyjä. Jeesus sanookin: ”Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun.” Joh. 14: 1. Meidän on uskottava Jumalaan ja hänen Poikaansa. Meidän on uskottava Jumalan Poikaan, joka kärsimisellään ja kuolemallaan on lunastanut ja sovittanut meidät syntiset ihmiset Jumalan edessä. Eikä tämä saa olla pelkkää pään tietoa, vaan omakohmainen, Pyhän Hengen aikaansaama uskon varmuus, sisäinen sydämen tila, että Jeesus Kristus on minun Vapahtajani.

Uskon varmuus ja lujuus ei ole kuitenkaan ihmisessä tuollainen ainainen vakiotila, vaan sen asteikko saattaa olla hyvinkin laaja. Se voi nousta ylös korkeille uskon vuorille, mutta se voi las-

keutua alas ahdistaviin laaksoihinkin. Useiden Jumalan miesten, vieläpä suurtenkin, kuten Pietarin, Lutherin ym. elämä todistaa tämän. Nämä ”matalapaineet” kuuluvat nekin viisaan Jumalan kasvatukseen, jolloin ihmisestä karsitaan pois kaikki se, mikä on Hänen pyhän tahtonsa vastaista. Ihminen oppii Jumalan kalliin lahjan kärsivällisyyden ja hänen uskonsa todella lujittuu ja kasvaa.

Erään sielunhoitajan luo saapuu mies, joka valittaa uskonsa heikkoutta. Pappi näyttää silloin pihalla kasvavaa tukevan pylvään ympärille kietoutunutta viiniköynnöstä. ”Ei ole viiniköynnöksen syy, että se on heikko. Jumala on sen sellaiseksi luonut. Se saa tukensa pylväästä ja kantaa hedelmänsä. Näin se on meidän ihmistenkin laita. Jos me omalla voimallamme yritämme uskoa ja kasvua, me epäonnistumme”, sanoi pappi. Siksi Jeesus sanoo: ”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää.”

Kun Raamattu kehoittaa meitä pysymään lujina uskossa, on se Jumalan toivomus meihin ihmisiin nähden. Se voi toteutua vain sillä edellytyksellä, että me pysymme Jumalan yhteydessä, jolloin Hänen Pyhä Henkensä tekee meissä työnsä. Luovuttakaamme siis itsemme Hänen rakastavaan huolenpitoonsa ja luottakaamme Häneen yhä enemmän!

Väinö Vakkilainen

PIRTIN
Viesti+

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 4

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1957

Vain voima taivaasta voi antaa sinulle rauhan.

Anna rauhan vierata minuun ja täyttää minut, että osaan ottaa vastaan kaiken, mitä eteeni tulee.

Hiljene ja valmistaudu rauhallisesti omaan pieneen tehtävääsi.

Ole nöyry ja yrittä, mitä olet keksunut. Sitten tiedät, mikä olet.

Opi nöyrytymään ja uudelleen nöyrytymään. Vasta kun sen opit, ymmärrät oman osasi.

Tiesi on mutkikas, koska itse teet sen sellaiseksi. Vahvista uskoasi.

Taivas sinua odottaa. Ole siis onnellinen.

Toivo Pekkasen mietekirjasta:
Totuuden ja kirkkauden tiellä.

Pilvessä

Raamatussa on useita esimerkkejä siitä, kuinka Jumala on pilvessä puhutellut ihmistä ja johdattanut häntä. Kun Israelin kansa lähti liikkeelle Egyptistä, johdatti Herra heitä päivällä pilvenpatsaassa ja yöllä tulenpatsaassa. 2 Moos. 33: 9 sanotaan: "Ja aina kun Mooses meni majaan, laskeutui pilvenpatsas ja seisautui majan ovelle; ja Herra puhuteli Moosesista". Luukkaan ev. 9. luvussa kerrotaan Jeesuksen kirkastumisesta. Jeesus oli kolmen opetuslapsensa kanssa mennyt vuorelle rukoilemaan ja siellä, niinkuin Raamattu sanoo, Hänen kasvonsa näkö muuttui ja hänen vaatteensa tulivat säteilevän valkoisiksi ja hänen kanssaan puhuivat Mooses ja Elia. Opetuslapset olivat nukkuneet ja kun he näkivät Hänen kirkkautensa, tuntui heistä hyvältä olla siinä ja he tahtoivat tehdä majan Jeesukselle, Moosesille ja Eliaalle. — Silloin pilvi peitti heidät varjoonsa; ja he peljästyivät joutuessaan pilveen. Ja pilvestä kuului ääni...

— Oletko Sinä, joutuessasi pilveen, peljästynyt? Oletko jaksanut uskoa, että Jumala puhuu sinulle pilvessä?

Sinusta saattaa tuntua, että olet "pilvessä" kodissasi. Kukaan ei sinua ymmärrä; sinä masennut ja katkeroidut. Omatuntosi vaatii sinua tekemään toisin, kuin ehkä läheiset omaisesi tai ehkä et itsekään halua kuunnella Jumalan ääntä sisimmässäsi, vaan teet niinkuin näyttää olevan sinulle hyväksi. Sinä kärsit, mutta jaksatko siinä kärsimyksesi pilvessä nähdä Jumalan.

Sinä saatat menettää paljon ajallisesti arvokasta ja rakasta, esimerkiksi kotisi ja omaisuutesi. Jaksatko silloin ymmärtää, että ylläsi oleva synkkä pilvi on sinua rakastavan Isän aikaansaama.

Talvisodan aikana tapasin erään kannakselaisen äidin, joka pienten lastensa

kanssa kulki talvipakkasessa pois kotiaan, kohti tuntematonta tulevaisuutta, tietämättä edes matkansa määrää. Sää-littelimme häntä, mutta tuo äiti sanoi: "Kun kanssamme on Jumala, ken meiltä voiton estää". Hän näki Isän johdatuksen pilvissäkin.

Sinä saatat menettää rakkaan omaisesi, jota ilman tuntuu mahdottomalta elää. Sinulle voi tulla sairaus tai jokin muu este, kun aiot valmistua elämäntehtävääsi. Huomaatko silloin, että Jumala tulee noiden pilvien mukana?

Kyllä me ihmiset niin helposti, opetuslasten tavalla, peljästyimme, joutuessamme pilveen. Tuntuu niin vaikealta, ainakin joskus, käsittää, että Jeesus on mukana pilvissä ja että juuri noiden pilvien avulla Jumalan Pyhä Henki opettaa meitä vaeltamaan uskossa eikä näkemisessä. Uskomaan, että "on luonasi Hän, jos toisinaan kaukana näyttää".

Varmaan surujen ja vastoinkäymisten pilvet ovat saaneet olla johdattamassamonia ihmisiä lähemmäksi Jumalaa, kun niissä ollessa on todettu, etteivät omat voimat, oma viisaus eivätkä toiset ihmiset voi antaa meille kaikkea, mitä tarvitsemme, vaan me peljästyimme. Jes. 30: 19 sanotaan: "Älä itke. Hän on sinulle totisesti armollinen, kun apua huudat; sen kuullessaan hän vastaa sinulle kohta." Vastatessaankin Hän voi antaa "häidän leipää ja ahdistuksen vettä" ja meidän on vaikeaa ymmärtää Hänen tarkoituksiaan. Ja kuitenkin Hän tarkoittaa kaikella meidän parastamme: pelastustamme.

Eräässä hartauskirjassa sanotaan, että Jumala tahtoo jokaisen lähettämänsä pilven avulla saada meidät unohtamaan jotakin oppimaamme ja yksinkertaistaa uskomme lapsenomaiseksi ja että ellemme voi pitää pimeintä, mustinta tapahtumaa Jumalan lähettämänä, emme vielä tunne Häntä. Opetuslapset kuulivat pilvessä äänen, joka julisti heille yksin Jeesusta Kristusta. Ja kun he kuulivat tämän äänen, huomasivat he Jeesuksen

olevan yksin. Poissa olivat Mooses ja Elia, poissa se taivaallinen kirkkaus, jonka he äsken olivat nähneet. Oli vain Jeesus yksin, mutta siinä olikin heille kylliksi.

Hänessä on meillekin kaikki, mitä tarvitsemme. Hän on ollut kaikessa kiusattuna, niinkuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Siksi Hän voi kiusattuja auttaa. Hän on mennyt kirkkauteen meillekin sijaa valmistamaan ja me saamme, pilvistä huolimatta, turvallisesti uskoa, että Jeesus on mukana pilvissä ja saattaa meidät kerran ikuiseen kirkkauteen.

Mutta meidän pilvissämme voi olla myös sielunvihollinen. Onhan synty meissä ja turmeltuneessa luonnossamme ja saattaa meidät usein raskaaseen murheeseen ja epätoivoon. Ei näytä olevan pääsyä missään. Mutta Jes. 44: 22 sanotaan: "Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi niinkuin pilven ja sinun syntisi niinkuin sumun. Palaja minun tyköni, sillä minä lunastan sinut." Me saamme odottaa "autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden ilmestystä".

Jo nyt saamme katsella Häntä Sanassa. Synkimpienkin pilvien läpi loistaa evankeliumin kirkkaus. Ilm. 1: 7 sanotaan: "Katso, Hän tulee pilvissä." Kun Hän silloin tulee, on myöhäistä häntä etsiä. Sen vuoksi on tärkeää löytää Hänet jo aikaisemmin — Sanasta.

Jos elämämme olisi pelkkää päivänpaistetta, emme tarvitsisi Sanaa. Juuri nuo pilviset päivät kiinnittävät katseemme Jumalan sanan lupauksiin ja niin jaksamme armoon turvaten kulkea kohti iäisen kirkkauden kotia. Emme voi vielä luonnollisin silmin nähdä Jeesusta ja niin hänen johdatuksensakin saattaa

näyttää epätodelliselta. Vasta silloin, kun Pyhä Henki on sanan kautta kirkastanut ja synnyttänyt meille uskon Kristukseen, voimme elämämme erilaisissa olosuhteissa tunnustaa, että Jeesus on lähellä ja että kerran tulee aika, jolloin "Hän luonasi on, ei konsana kaukana näytä".

Laura Kempainen

Uusi opistolaisjoukko

jolle tähän mennessä on kutsut lähetetty ja jonka pyydämme sulkea ystäviemme esirukouksiin, on seuraava:

Nurmeksesta — Toini Karvonen, Rauha Lipponen, Raija Peltonen, Terttu Pyykönen, Pirjo Siponen, Seija Tuovinen, Esa Gröhn, Niilo Kakkinen, Erkki Kiiskinen, Martti Kirjavainen, Vilho Korhonen, Toivo Meriläinen, Seppo Siponen ja Pentti Tuovinen. Juuasta — Pirkko Hiekkaniemi, Raili Karjalainen, Irma Nevalainen, Sinikka Nevalainen, Terttu Nevalainen, Marja-Liisa Pennanen, Sirkka Romppanen, Helvi Kortelainen, Pekka Partanen ja Martti Väyrynen. Pielisjärveltä — Aini Ryynänen, Liisa Siponen, Lempi Turpeinen, Seija Turunen, Terttu Turunen, Tyyne Turunen, Reino Leppänen, Arvo Turunen ja Lauri Vatanen. Kuhmosta — Lempi Huotari, Signe Huotari, Terttu Kilpeläinen, Saara Pääkkönen, Salme Soldatkin, Olavi Immonen, Veikko Kilpeläinen ja Unto Piirainen. Valtimolta — Liisa Juntunen, Maija Korhonen, Katri Nevalainen ja Aune Pelkonen. Enosta — Kerttu Hassinen, Raili Majoinen, Raili Ryynänen ja Irma Siekinen. Kontiolahdelta — Meeri Gröhn, Eila Martikainen, Pirkko Vattulainen, Toimi Kettunen ja Veikko Siira. Rautavaaralta — Irja Kilpeläinen ja Maija Voutilainen. Ilomantsista — Asko Kontturi. Kiihtevaarasta — Seija Laakkonen. Kemijärveltä — Elli Moilanen. Polvijärveltä — Liisa Pelli. Joensuusta — Marjatta Ratilainen.

OPINTOMATKAMME Helsinkiin on varmaan sen osanottajille eräs kesän parhaita muistoja. Teimme sen jälleen Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlien aikaan, joten se muodostui hengellisestikin antoisaksi. Kolme retkeläistä on luvannut selostaa matkaa kukin eri näkökulmasta. Seuraavalla aukeamalla onkin kerrottu matkan ulkonaisista puolista, selostus juhla kokemuksista jää sijaan seuraavaan numeroon.

Helsingissä

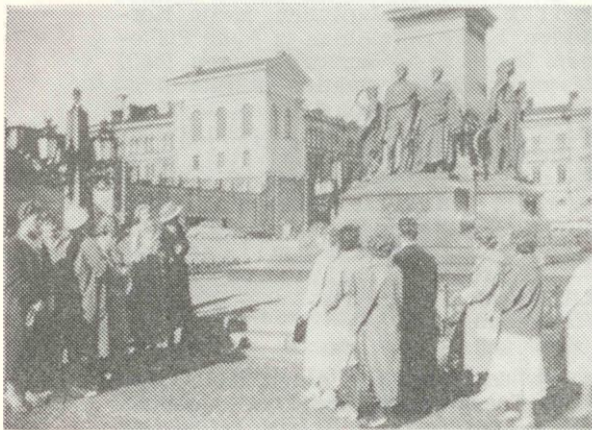
Niin — senhän voi jokainen arvata, että ilmassa väreili jännitystä, kun Joensuuhun menevän moottorijunan veturi ilmestyi näkyviin mutkan takaa. Tämä junan tulo Kohtavaaran asemalle on tietysti aivan jokapäiväinen asia, mutta nyt tuntuivat junanpyörät jyskyttävän: Helsingiin... Helsinkiin...

Niin siihen sitä sitten nousiin koko porukka, kaikkine laukkuinemme ja pusseinemme. Etsittiin jokainen mahdollisimman mukava istumapaikka ja niin alkoi vaeltaminen ensimmäistä suurempaa pysähdyspaikkaa Joensuuta kohden.

Sieltä täältä matkanvarrelta saimme aina joukkoomme täydennystä niin, että kun Joensuussa vaihdoinme junaa, oli meitä melkein yksi vaunullinen.

Siinä sitä sitten istua kökötettiin illanauringon mailleen vaipeussa ja junan kiitäessä etelää kohden. Matkalaukkujen lukot rapsahelivat ja eväspaperit ratisivat, vaunun asukkaiden nauttiessa myöhäistä illallistaan. Mutta tunnelma oli korkeimmillaan. Iloiset naurunhelähdykset ja taukoamaton puheensorina olivat merkkeinä »Nukku-Matin« viivästyisestä.

Ohi meni Mikkeli, Pieksämäki ja paljon muita huomattavia paikkoja. Vielä jaksoivat retkeläisemme pistäytyä katso-

Retkikuntamme suurtorin nähtävyyksiä ihailmassa.

massa asemaa ja virkistämässä itseään asemaravintolassa. Lähestyi jo sitten Lahti ja Kouvola. Nyt alkoi jo vilkkainkin kaveri näyttää väsymyksen oireita ja ennenpitkää uinui koko vaunun väki mitä makeinta unta, josta heräsi vain jalkojen pudotessa penkiltä lattialle tai konduktöörin lausuessa tavallista voimakkaammalla äänellä tulevan aseman nimen.

Harmailta näyttivät matkustajien kasvot, mutta vielä harmaampi oli ilma Kouvolassa, satoi vettä ja oli sumuista. Mitäs ilmasta, kun nukutti niin suloisesti. Taisi jo moni huokaista sitä, kun ei tullut jo iltayöstä nukuttua.

Lopulta ilmoitettiin Helsingin lähestymisestä. Silloin saivat vaunussa olijat uutta eloa. Tieto ulos pääsemisestä ja kaupunkiin saapumisesta vaikutti ihmeitä — ja niin sitten kävikin, kun juna porhalsi Helsingin asemarakennuksen eteen, että jokainen oli mitä parhaimmalla tuulella. Myöskin aurinko paistoi aivan pilvettömältä taivaalta.

Ei sitä sitten Helsingissä olon aikana kuljettukaan aina vain junissa puolinukuksissa. »Raitsikalla« ajaminen tuntui muutaman päivän päästä jo aivan tavalliselta asialta.

Mutta kohokohdiksi varmaan monen mielestä muodostuivat pienet laivamatkat Korkeasaareen ja Suomenlinnaan tutustumismatkoilla käytäessä. Auringon paistaessa siniseltä taivaalta ja laivan kyntäessä vettä oli matkustaminen mitä ihaninta.

Koitti kuitenkin sekin aika, jolloin tästä riemusta piti tulemaan loppu. Tämä murheenpäivä oli 30. päivänä kesäkuuta ja sunnuntai-ilta. Nyt kulki asemalle joukko rasittuneen näköisiä ihmisiä laukut ja kassit pakattuina. Jokaisen mielessä tuntui kuitenkin olevan lohduttavana ajatus: »Nyt lähdetään kotia kohden.«

Haikeat olivat katseet ja hymyt puoleksi hyytyneitä, kun junan rapulla olijat hyvästelivät asemalle jääjiä. Eikä se ankea olo ottanut vielä haihtuakseen junassakaan. Syötiin siinä vielä tähteenä olevia eväitä ja muisteltiin menneitä päiviä.

Yksitellen alkoi sitten joukko pienuhtyä. Itsekukin jäi omalle määräpaikalleen, kunnes viimein Nurmeksessa oli vain kourallinen jäljellä tuosta muutama päivä sitten niin elinvoimaisesta joukosta!

Inkeri.

Helsinki—Korkeasaari linjalla liikennöivän laivan moottorit alkoivat käydä, ja niin laivamme irtosi kaupungin rannasta suuntanaan Korkeasaari. Suurin osa opistolaisista oli kerääntynyt kannelle katselemaan yhä kauemmas taakse jäävää kaupunkia sekä nauttimaan viileästä ja raikkaasta meri-ilmasta.

Kesäkuun 25 päivänä oli retkikuntamme lähtenyt Kohtavaarasta opintoretelle Helsinkiin, ja niin lähdimmekin ensiksi tutustumaan tuohon kuuluisaan Korkeasaareen. Kaikki olivat iloisia ja reippaita, sillä olihan Yrjön junaan unohtama rahapussikin jo löytynyt.

Korkeasaareen saavuttuamme herätti varmaankin suurinta mielenkiintoa Leijonalinna ja Karhulinna. Eipä jäänyt huomaamatta suuret härätkään, kuten valtava biisonihärkä ja jakkihärkä. Viimeksi mainitulta saimmekin uhkarohkean yrityksen tuloksena matkamuistoksi tukon jakkihärän »turkkia».

Palattuamme Korkeasaaresta kävimme vielä samana päivänä katsomassa Stadionia ja sieltä avautuvaa näköalaa ympäristöön.

Seuraavana päivänä menimme ensiksi tutustumaan maamme suurimpaan tavarataloon Stockmanniin. Sinne hajaantui 26-henkinen ryhmämme tavaratalon vilinään, kokoontuen sitten määrääjän kuluttua yhteen. Kun kaikki olivat koolla lähdimme kaupunkiajelulle turistiautolla. Auton mukana oli kuljettajan lisäksi selostaja, joka mikrofonin puhuen teki meille selkoa nähtävyyksistä. Oltuamme ajelulla noin tunnin verran vietiin meidät autolla Mannerheim-museon eteen. Siinä kiitimme autoilijaa kyydistä ja lähdimme sitten tutustumaan tarkemmin entiseen Mannerheimin kotiin. Paljon mielenkiintoista nähtävää siellä olikin kuten esimerkiksi suuret tiikerin nahat, jotka Mannerheim oli metsästysretkiltään muistoksi tuonut.

Museosta lähdimme Johanneksen kirkkoon. Välillä poikkesimme kuitenkin Roomalaiskatolisessa kirkossa, jossa ei ollut ketään, mutta jonka ovet kuitenkin oli jätetty auki. Päästyämme Johanneksen kirkon luo, tehtiin meistä pojista myyntimiehiä. Saimme nimittäin myydä kirkon ovelta Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlan juhلامerkkejä sekä ohjelmia.

Kirkossa pidettyjen puhetilaisuuksien päätyttyä lähdimme Hietaniemen sankarihaudalle, joka avautuikin sitten eteem-

me kuin kukkatarha värikkäässä loistosaan. Ja sankarivainajat — kuinka suuri joukko heitä mahtoi täällä ollakaan. Kuitenkin olkoon heille kiitos ja kunnia siitä, että he ovat henkensä uhriten taanneet tulevaisuuden jälkipolville.

Perjantaina aamupäivällä saimme tilaisuuden tutustua SOK:n keskuskonttoriin. Täällä meille esiteltiin erilaisia konttorikoneita jotka kaupallisella alalla ovat erittäin käteviä. Erikoista mielenkiintoa herätti »kaukokirjoitin», joka meistä oli aivan ihmeellinen, mutta kyllä sen hintakin olisi meidän pussillemme varmaan ollut liian ihmeellinen.

Kansallismuseossa käynti vaatii paljon aikaa, ja niinpä olimmekin varanneet tätä varten riittävän pitkän ajan ehtiäksemme tutustua tuohon suureen museoon paremmin. Päästyämme sitten museosta viimein ulos lähdimme Seuraasaareen. Jouduimme sinne kuitenkin myöhään, sillä museoalueet oli jo yleisöltä suljettu, mutta saimmehan kuitenkin katsella noita vanhoja pirttejä ulkopuolelta.

Iltapäivällä saimme sitten tilaisuuden käydä Radiotalossa ja nähdä Markusedän vanhan studion sekä Pekka Lipposen seikkailuista tutun »Ruputin» valtavat kengät.

Retkemme viimeisenä päivänä teimme laivamatkan Suomenlinnaan. Kävimme siellä katsomassa Kuninkaanporttia sekä tämän kuuluisan linnoituksen rakentajan Ehrenswardin komeaa hautamuistomerkkiä.

Ennen lähtöämme Helsingistä otimme vielä osaa Kaivopuistossa vietettävään ulkoilmajuhlaan, jonne oli kokoontunut paljon kansaa.

Kellon alkaessa olla kahdeksan olimme koolla Helsingin asemalla. Nyt oli retkemme sitten päättymässä ja edessä enää kotimatka. Osa meistä kuitenkin vielä jäi Helsinkiin sukulaisten ja tuttavien vieraaksi. Pian saimmekin sitten vilkuttaa lähtijöille, kun juna hiljalleen alkoi matkansa kohti Joensuuta ja sieltä edelleen Nurmekseen. Siinä sitten seisomme aivan pienenä ryhmänä hajaantuen pian kukin omaan suuntaamme.

Ja niin oli pääkaupunki tarjonnut meille kauniin sään vallitessa paljon nähtävää ja koettavaa sekä saanut herättämään ajatuksen, että Helsinki todellakin on nimensä veroinen — Pohjolan valkoinen kaupunki — kauniine ja historiallisesti arvokkain rakennelmineen.

J o r i.

Suhtauduin opistoontuloon hyvin epäluuloisesti, niinkuin moni nuori suhtautuu. Kaikki epäilykset olivat kuitenkin turhia. En voi sanoa muuta kuin että viihdyn täällä erinomaisen hyvin. Mistä tämä johtuu?

Samanikäiset toverit vaikuttavat osaksi viihtymiseen. Pieni, oma maailma, joka muodostuu opistoelämästä, viehättää nuoren mieltä. Tämä on kuin turvainen satama myrskyiseltä mereltä saapuvalle kulkijalle. On turvallisen tuntuista aamulla herätessään nähdä tutut huone-toverit ympärillään ja laulaa heidän kanssansa: "Joka aamu on armo uus". Siinä on kiirettä ja touhua aamukävelylle joutumisen kanssa. Kuinka usein ajattelenkaan, kun ei olisi aamukävelyä, mutta se on eikä auta jäädä pois. Tämäkin viehättää omassa ankaruudessaan. Kaipaisin varmasti aamukävelyä, jos se jäisi pois opiston järjestyksestä. Rauhoittavan tunnun alkaneelle päivälle antaa aamuhartaus, tuo hiljainen hetki raamatun ääressä. Siitä saa rohkeutta ja työntöä alkaneelle päivälle. Aivan huomaamatta päivä onkin kulunut iltaan, keräännymme illalla viettämään hiljaista iltahetkeä ja kiittämään Jumalaa kuluneesta päivästä.

Juuri Jumalan Sanan kuuleminen ja tutkiminen antaa sellaisen mielen ja turvallisen olon. Sitä ei osaa selittää toiselle. Kuitenkin olen tullut huomaamaan, että juuri se vaikuttaa paljon nuoreen ihmiseen. Mitä enemmän tutkimme ja luemme raamatusta, sen ihmeellisemmäksi se tuntuu käyvän. Täällä siihen on oppinut syventymään aivan toisin kuin kotona. Täytyy tunnustaa sen olleen monta kertaa suorastaan mahdotonta.

Lauantai-illan raamattupiiri on kuin kuluneen työviikon piste. On niin mielenkiintoista keskustella läheiseksi käyneessä ympäristössä illan aiheesta ja etsiä siihen selityksiä raamatusta. Sunnuntain jumalanpalvelus on kuitenkin kaikkien tapahtumien kohokohta. Täällä sunnuntaitkin ovat niin sunnuntain tuntuisia. Minkälainen onkaan maailman riennoissa kulkevan sunnuntai. Hän ei tiedä mitään siitä onnellisesta sunnuntain vietosta, jota me täällä koemme.

Kuinka tämä kaikki, mikä kuuluu opiston elämään, miellyttääkään minua. Saan vain kiittää Jumalaa siitä, kun hän on johdattanut minunkin tieni tänne opistoon.

A n j a M a r j a t t a

Pikkupaloja viime talvikaudelta

Talvipäivistä on enää vain muisto jäljellä, ne ovat olleet ja menneet. Tämä historiallinen tapahtuma oli tänä talvena tämän opiston kohdalla. Seuraavat talvipäivät ovat täällä vasta joskus kymmenen vuoden kuluttua, siksi se on niin juhlallista, koska kymmenen vuotta on verrattain pitkä aika.

Olihan täällä aika paljon ihmisiä, joita oli kokoontunut eri puolilta Suomea. Melkein kaikki evankeliset opistot olivat edustettuina. Suurin osa hiihtäjistä oli sieltä tasaisilta mailta. Kauhajoki, Kars-tula ja Kaustinen sijaitsevat aukeilla, joilla vain latoja ja taas latoja on niin paljon kuin silmä vain kantaa. Luulisi, ettei heistä olisi täällä mäkisessä maastossa mihinkään, mutta eipäs vaan pitä-neet arvelut ja arvioinnit paikkaansa, vaan päinvastoin he näyttivät, että kyllä meillä osataan hiihtää. Sää oli ehkä vähän synkkä, mutta eihän se haitannut, koska meitä oli paljon samanikäisiä ja olimme jo ehtineet jonkinverran tutustua toisiimme, niin luonnollisesti siitä syystä mielet eivät päässeet menemään synkiksi. — Tämä elämä on kum-mallinen, kun ajattelee vähän syvem-min, nytkin ehdittyämme tutustua vie-raisiimme hiukan, niin heti välittömästi he hävisivät näkyvistämme, vain harvoja saanemme heistä nähdä toista kertaa. Mutta kaikilla meillä on yhteinen ystävä, jota emme ole vielä nähneet, mutta toi-vomme hänet joskus näkevämme. Hän on Jeesus, josta sanotaan, että hän on ystävistä parhain.

Y r j ö

Kaikki oppilaat seisoskelivat pieninä ryhminä "pomonsa" ympärillä. Minä onnistuin joutumaan itse pastori Ylösen ryhmään, joka toimi niinkuin päänä tässä koko hommassa.

Lähdimme tietä myöten kaupalle päin. Tielle tultuamme saimme jokainen ryhmä kahvin keittoon tarvittavat ainekset. Erosimme sitten ja meidän ryhmämme suuntasi kulkunsa metsäiselle, kapealle tielle, joka oli kuitenkin tasaiseksi aurattu. Mutta kuta kauemmin kuljimme, sitä vaivaloisemmaksi matka tuli, oli enää hyvin huono hevostie. Lopulta saavuimme määräpaikkaamme. Talo oli tavallisen kokoinen, kaksi huonetta, joista toinen ei ollut käytössä ja keittiö. Lapsia oli kotona vain kolme, toiset olivat vielä koulussa.

Panimme työt alkuun. Pojat ja pastori Ylönen menivät puutöihin ja kohta alkoikin kuulua sellainen pauke ja suhina, että voi arvata myöskin jälkeä tulevan. Me tytöt aloimme työt keittiössä. Annikki lopetti kesken jääneen pyykinpesun, Elli ja Hilka menivät kaivolle huuhtomaan, Anna-Marja alkoi Allin kanssa parsimisen, Anna-Liisa kutoi ja nukutti samalla perheen kuopusta, minä laitoin tulta hellaan ja rupesin silittämään. Emäntä oli hiukan hämmästynyt, sillä hän oli odottanut meidän saapuvaksi vasta seuraavana päivänä, mutta pian hän oli unohtanut vaivansa ja naureskeli meidän tyttöjen touhuille ja jutuille. Siinä sivussa kiehui kahvikin ja istutettuamme emännän keinutuoliin aloimme juomisen. Rinkeli toisensa jälkeen katosi pussista, sillä reipas kävely oli antanut ruokahalun.

Sitten alkoivat siivoustyöt. Kohta kuului loiske ja läiske. Pölyrätit tekivät kaulista jälkeä huonekaluissa ja tauluissa. Kolahdukset ja rumahdukset eteisen puolella olivat merkinä siitä, että sinne vähitellen karttui suuret pinot puita.

Kun kaikki oli puhdasta, tunsimme, että olimme tehneet oikein kourintuntuvaan työtä. Emme silti unohtaneet lopuksi hiukan hiljentyäkin. Istuimme kaikki ja

lauoimme pari virttä, pastori Ylönen piti pienen puheen ja niin olimme valmiit lähtöön. Joutuin matka taittuikin, sillä matkasimme puolijuoksua. Kotiin oli kiire, sillä tiesimme, että siellä odottavat meitä Hilma-tädin laskiaispuulat.

I n k e r i

Maaliskuun viimeisen sunnuntain aamuna me nousimme hiukan tavallista aikaisemmin. Aamiainenkin oli jo klo 8. Minkätähden me olimme näin aikaisia? Meillä oli kirkkomatka edessä. Me menimme Nurmekseen junassa ja aioimme tulla sieltä kävelemällä. Olimme Nurmeksessa noin klo yhdeksän aikaan. Jumalanpalveluksen alkuun oli aikaa vielä kokonainen tunti. Me menimme silloin laulamaan sairaalaan potilaille. Vähän ennen jumalanpalveluksen alkua kokoontuimme kirkon edustalla ja menimme sitten yhdessä kirkkoon. Tunsin itseni hyvin pieneksi ja viheliäiseksi istuessani hiljaisen, hämärän kirkon penkillä katsoen alttaritaulua, joka esitti Jeesusta ristillä, koko maailman syntitaakka hartioillaan. Hetken kuluttua kirkon täytti urkujen mahtava pauhina. Päivän saarnan piti pastori Junkkari "leipäevankeliumista", kuten hän päivän tekstiä nimitti. Saimme vielä polvistua Herran pöytään. Siinä saimme tuntea Jeesuksen ihmeellistä läheisyyttä ja rakkautta, kun Hän on antanut oman ruumiinsa ja verensä meidän syntiemme sovitukseksi.

Jumalanpalveluksen jälkeen me lähdimme tallustelemaan sohjuista maantietä kohti opistoa. Matkalla poikkesimme kunnalliskodille. Lauoimme siellä eri osastoilla ja johtajatar puhui. Sieltä lähtiessä me saimme evästä, meille kaikille oli varattu korput ja tarpeenhan ne olivatkin.

Matkamme jatkui tasaista vauhtia opistolle. Täällä meitä odottivat katetut kahvipöydät, joiden ääressä matkasta aiheutunut väsymys kokonaan katosi.

P i r k k o

Ylenpalttinen

armo

(Juhannusjuhlassa pidetty puhe)

Jumalan armo on kohdannut meitä kaikkia jo siinä, että näin olemme yhdessä saaneet hiljentyä Hänen sanansa ääressä — sanan, jonka ytimenä on julistus Hänen armostaan Jeesuksessa Kristuksessa. Tästä armosta puhuu myös itselleni rohkaisuna ollut lause Tess. 5: 9—10: ”Sillä ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kuollut meidän edestämme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä Hänen kanssaan.” — Varmaan on jokaisen meidän elämässämme ollut ja ehkä tulee olemaan aikoja, jolloin me todella tunnemme itsemme Jumalan vihan alle ja kadotukseen määräytyiksi. Ehkä joku meistä ei tälläkään hetkellä rohkene uskoa muuta — kenties ei ole koskaan rojhennutkaan. Me jäämme niin helposti itseemme, ja mitäpä muuta me itseltämme olisimmekaan kuin vihaan määrättyjä, kadotettuja ja tuomittuja. Mutta miksi me pysähdymme siihen? Armosta pois langenneen on helppoa jäädä lankeemuksensa, jatkuvasti elämään siinä uskossa, että hän lankeemuksellaan on lopullisesti sulkenut itseltään taivaan oven. Luulemmeko me todellakin heikoilla, syntisillä käsillämme pystyvämme sulkemaan sen oven, jonka ristiinnailitun Jumalan Pojan käsi kerran kertakaikkiaan on avannut? Sitä me emme voi tehdä. Voimme olla menemättä sisälle, mutta sulkea emme voi. Jäädesämme tuijottamaan synteihimme me teemme synneistä suurimman, sen synnin, joka yksin voi kadottaa: hylkäämme Kristuksen ja hänen mukanaan pelastuksen, jonka saamiseen ja omistamiseen Jumala on meidät määrännyt. Syntisen Hän on siihen määrännyt — pelastukseen synnistä ja vihasta, iankaikkisesta tuomiosta — Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kuollut meidän edestämme. Hänen kuolemassaan sovitettiin meidän kaikki syntimme — paitsi sitä yhtä, että me tämän sovituksen hylkäämme. Jumala ei ole määrännyt meitä vihaan. Jos me kuitenkin siihen jäämme ja joudumme, olemme itse itsemme siihen määränneet. Jumalan kadotukseen määräämiä ei ole yhtäkään, ei meidänkään joukossamme.

Jumalan Henki vaikuttaa meissä synnintunnon. Mutta jos oman kelvottomuutemme tunto ei anna tilaa armon tunnolle, on synnintuntommekin syntiä. Se on arvoton itsessään, ellei se täytä Jumalan tarkoitusta: vedä meitä Kristuksen luo vastaanottamaan anteeksi-antamista. Helppo on meidän painaa itsemme lokaan, syytellä ja halveksia itseämme. Siihen ei tarvita edes Jumalaa. Tällainen väärä syyllisyydentunto on turmiollinen. Jumalan määräämä järjestyks on osoitettu Hänen sanassaan: ”Missä synti on suureksi tullut, siinä on armokin tullut ylenpalttiseksi.” Ylenpalttinen armo on yli meidän syntiemme, niin ettei niitä olekaan. — Me olemme määrättyt saamaan pelastuksen Jeesuksen Kristuksen kautta, emme minkään itsessämme olevan tähden — emme edes sen tähden, että otamme vastaan, sillä ei vastaanottava mieli ole koskaan meistä itsestämme. Ja kaikki oli valmiina jo ennen meidän vastaanottamistamme. Armo on täydellinen. Ei se ole olemassa täydentääkseen sen, mikä meiltä jää vajaksi, vaan se on täydellinen itsessään. Ei armo tarjoa meille pelastusta siinä, missä omat mahdollisuutemme loppuvat, vaan se on itse pelastuksemme.

Jeesuksessa meillä on kaikki alusta loppuun. ”Hän on kuollut meidän edestämme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan.” Ei Hän kuollut meidän edestämme siksi, että me vain kantaisimme rinnassamme opistomerkkiä ”Meillä on lunastus”-tunnuksineen, vaan että me todella eläisimme lunastuksessamme, eläisimme Jeesuksessa, jonka veren kautta meillä tämä lunastus on. Sitä Hän tahtoi lunastaessaan meidät. Me olemme lunastetut — emmekö sitten eläisi lunastetuina? Pidämmekö lunastustamme halvalla? Sitä ei ole hankittu meille halvalla, sen me tiedämme. Meillä on lunastus. Se velvoittaa meitä elämään lunastuksen osallisuudessa, yhteydessä Kristukseen. ”Valvoimmepa tai nukuimme, yhdessä Hänen kanssaan” silloin on anteeksiantamus aina valmiina. Vaikka meidän joka ilta olisi tunnustettava joutuneemme tappiolle sen päivän taistelussa, ottaa Jeesus meidän tappiomme ja hukuttaa sen omaan suureen ja lopulliseen voittoonsa. Siksi me emme taistelekaan saavuttaaksemme voittoja, vaan säilyäksemme Hänen voittonsa omistamisessa. Vain Hänellä on valta meidän syntiemme yli — kuinka me voimme pelastua synnistä, elleimme pysy

Hänessä? Vain sitä meiltä kerran kysytään, sitä yhtä: olemmeko Hänessä, onko Hänen voittonsa meidän ja Hänen vanhurskautensa meidän vanhurskautemme. Sillä ei myöskään muuta vanhurskautta kysytä meiltä, eikä muuta vanhurskautta olekaan kuin se, mikä on syntisellä Kristuksessa. Kaikki siihen lisäämämme on syntiä. "Ainoa tosi viisaus ja ainoa vanhurskaus, Ainoa puhdas pyhitys on Vapahtajan yhteys." Uskallammeko, voimmeko me jäädä ilman Vapahtajan yhteyttä, ilman Hänen vanhurskauttaan? Jos voimme vielä tänään, kun Hän sitä meille tarjoaa, olemme ilman sitä ja suojattomat, Jumalan vihan alaiset silloin, kun meiltä sitä vaaditaan. Silloin emme voisi olla ilman, silloin antaisimme kaiken saadaksemme takaisin tämän päivän, tämän armon päivän, mutta emme saa. Hyljätessämme armon tuomitsemme itsemme kadotukseen.

Me palaamme kukin omiin vaikeuksiimme, omiin taisteluihimme ja ristiriitoihimme. Niihin ei meillä ole muuta ratkaisua kuin tämä: yhdessä Hänen kanssaan. Vaikka meidän elämässämme tapahtuisi se, minkä ikinä emme antaisi tapahtua, vaikka menettäisimme kaiken sen, mihin täällä turvasimme toisissa ihmisissä ja itsessämme, on meillä Vapahtajassamme kaikki mitä tarvitsemme. Hän on rikkirevityn sielun eheys ja voima. Hänen rakkautensa antaa meilekin rakkautta, Hänen anteeksiantamuksensa anteeksiantavaa mieltä toisiamme kohtaan. Hän voi avata silmämme vaikeuksien keskellä, pimeydessäkin näkemään, miten hyvin kaikki on. Vaikka kaikki horjuisi, on yksi asia varma: meillä uskottomilla on uskollinen Vapahtaja. Meidän täytyy pyytää virsunoilijan tavoin sitä armoa, että tämän muistaisimme: "Mieleeni aina johdata: vain tuhkaa olen minä. Mä täynnä uskottomuutta, vaan uskollinen Sinä." Meidän uskollinen Vapahtajamme yksin voi viedä meidät, syntiset, Isän kotiin vanhurskautensa turvissa.

Eeva Tikka

Schweitzer:

Vakaumus, että meidän on elämässämme ajateltava ja tunnettava samoin kuin ajattelimme ja tunsimme nuoruudessaamme, on uskollisen oppaan tavoin seurannut minua elämäni polulla. Sitä vastoin olen vaistomaisesti yrittänyt

Kirjeestä

(Lähetäjän luvalla)

Monet terveiset täältä Kiteeltä sinne entiseen opistokotiimme. Teillähän tosin on nyt jo uusi, vaan minä ajattelen sitä vanhaa pirttiä, kuinka se tuntuukaan rakkaalta!

Siitä on kulunut jo vuosia, kun mekin kolmannen vuosikurssin oppilaat astelimme keväällä opiston loputtua Kohtaavaaran pysäkille. Se katkera eron hetki oli tullut. Monet ajatukset risteilivät varmaankin meidän jokaisen mielessä. Olihan elämä meillä edessä. — — —

Niin, kyllä nyt ajatellessa tuntuvat ihanalta ne opistoajat. Kuinka sai olla yhdessä Herran Sanan ympärillä ja tutkia raamatun totuuksia. Olen ajatellut, jospa saisi uudestaan elää sen opistotalven, kuinka toisenlaiselta kannalta sen nyt ottaisikaan. En silloin ollut erikoisesti kiinnostunut raamatun tutkimiseen enkä Jumalan Sanaan, ja niin se pelastuskysymyksen jäi minun kohdaltani toisarvoiseksi asiaksi, kun en tahtonut antaa elämäni kokonaan Herran johtoon. Ja hän tahtoo kokonaan jos kerran, ilman ehtoja. Niin tämä minunkin elämäni on mennyt tähän vuoteen asti ilman todellista päämäärää. Olen ollut avioliitossa lähes kymmenen vuotta. Meillä on lapsiakin kolme, kaksi poikaa ja tyttö. Maallisesti ajatellen olen ollut onnellinen. Olemme yhdessä ahkeroineet yhteisen kodin hyväksi. — — —

Viime tammikuussa tuli minulle voimakkaana sisäinen kutsu ja minä nöyryin Jumalan edessä pyytämään anteeksi syntejäni, jotka painoivat minua niin, etten saanut enää unta silmäni. Tahdoin antaa itseni kokonaan Herralle ilman ehtoja. Ja sain kokea jotakin aivan ihmeellistä. Jumala on nostanut minutkin ahtaasta portista sisälle, sille kaidalle tielle, joka vie taivaaseen. Ehkä sieltäkin opistolta ovat kohonneet esirukoukset korkeuksiin meidän puolestamme. Tästä kaikesta kiitän nyt Jumalaa.

Vilma Pakarinen (o.s. Kurki)

vältyä tulemasta siksi, mitä tavallisesti tarkoitetaan "kypsällä ihmisellä".

Sanonta "kypsä" ihmisestä puhuttaessa on tuntunut ja tuntuu yhä edelleenkin minusta jollain tavoin kammottavalta. Sen yhteydessä kuulen korvissani kaiku-

van ikäänkuin riitasointuina sanat köyhtyminen, surkastuminen, tylsistyminen. Se, mitä tavallisesti kuvittelemme jossakin ihmisessä kypsyydeksi, on vain alistuvaa järkevyyttä. Toinen saavuttaa sen seuraamalla toisten esimerkkiä, luopumalla pala palalta ajatuksista ja vakaumuksista, jotka olivat hänen nuoruudessaan hänelle rakkaita ja kalliita. Hän uskoi totuuden voittoon, mutta ei enää. Hän uskoi ihmisiin, mutta ei enää. Hän uskoi hyvän voimaan, mutta ei enää. Hän kiivaili oikeuden puolesta, mutta ei enää. Hän luotti rauhan pyrkimysten voimaan, mutta ei enää. Hän saattoi innostua, mutta ei enää. Luoviakseen paremmin elämän karikoissa ja myrskyissä hän on keventänyt aluksensa painolastia. Hän heitti mereen tavaraa, jota hän piti tarpeettomana. Mutta hän tulikin heittäneeksi pois ruokatarvike- ja juomavesivarastonsa. Nyt hän jatkaa purjehtimistaan vene tosin keventyneenä, mutta olen nääntymäisillään nälkään ja janoon. Nuoruudessaani olen kuunnellut aikuisten keskusteluita, joista huokui vastaan sydäntä ahdistava kaihomielisyys. He näki-

vät nuoruutensa ihanteellisuuden ja intomielen jonakin merkittävän kallisarvoisena seikkana, joka olisi pitänyt säilyttää tallella. Mutta samalla he pitivät ikäänkuin luonnonlakina, ettei niin voinut käydä. Tällöin minut valtasi pelko, että itsekin tulisin kerran yhtä kaihomielin silmäilemään omaa elämäni. Päätin olla alistumatta tällaiseen traagiseen järkeväksi tulemiseen. Ja olenkin koettanut toteuttaa sen mitä tuolloin melkein poikamaisen uhman vallassa lupasin.

Kypsyys, jota meidän on pyrittävä tavoittelemaan on siinä, että väsymättä ponnistelemme tullaksemme yhä luonnollisemmiksi, yhä rehellisemmiksi, yhä oikeamielisemmiksi, yhä rauhallisemmiksi, yhä lempeämmiksi, yhä ystävällisemmiksi, yhä säälivämmiksi. Mitään selvempää tietä ei meillä ole valittavana. Sitä vaeltaessa kovettuu nuoruuden ihanteellisuuden melto rauta kestävän elämäni ihanteellisuuden kovaksi teräkseksi.

Kirjasta: Elämän kunnioitus.

Viettelysten täytyy tulla . . .

Ilm. 12: 7—, Mt. 18: 1—.

Olemme jo sivuuttaneet vuodessamme Mikkelinpäivän. Sen sana puhuu erikoisesti lapsista, mutta myös nuoria läheisesti koskevista asioista. Se avaa eteemme näkymän siihen taisteluun, joka on jatkunut ihmissuvun aamuhämärästä, ja joka käy yhä kiihtyen Jumalan valtakunnan ja saatanan vallan välillä siitä huolimatta, että ratkaisutaistelut ovat jo takana päin niin hyvin ylhäällä taivaassa käyty (lue Ilm. 12: 7—) kuin Golgatan kummulla taisteltu. Lopputulos on selvä, ja siksi me hyvin tiedämme, millä puolella meidän olisi oltava säästyäksemme lopullisesta tappiosta. Saatanana jatkaa silti, kuten sodassa usein toivottomassa asemassa oleva vastustaja, saadakseen aikaan mahdollisimman paljon tuhoa ja vahinkoa, "koska tietää, että hänellä on vain vähän aikaa". Ja tästä aiheutuva tuho näyttää todellakin vain kasvavan, mitä pitemmälle ehditään ajan iltaa kohti. "Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä!" — näin on Jeesus ennalta nähnyt tilanteen kehittyvän. Siksi emme voi välttyä siltä, mitä Jeesus on lausunut ylle merkityssä Mt. 18: 1—11. Nuori tai vanhempi ystävä! Tajuatko, että Hän puhuu Sinulle?

Me tiedämme, että taistelussa pyritään salaamaan todelliset aiheet, milloin pimeän turvin, milloin muilla keinoilla. Aiheellisesti voidaan viettelyksiä verrata tällaisiin keinoihin. Emme näe oikein, emmekä havaitse, mistä on kysymys, ja siksi joudumme yllätetyiksi ja koemme tappioita. Karkeita viettelyksiä osaamme helpommin karttaa, ja monet nuoret pyytävät niin tehdä todella. Mutta vihollisen keinot eivät suinkaan lopu siihen.

Miten onkaan yleisen mielipiteen voima väkevä! Meistä tuntuu tärkeältä, että meillä olisi tekemisissämme ja jättämisissämme ympäristömme hyväksyminen, ja me pyrimme sen mukaan tekemään ratkaisumme. Emme näe, miten vihollisemme saa meidät monasti tällä tavalla tekemään vastoin Jumalan tahtoa. Kerran kuitenkin "sumu" hälvenee ja me näemme, että tärkeintä olisi ollut Jumalan tahdon kysyminen. Loukkamaton tunto Jumalan ja sitten myös

ihmisten edessä olisi ollut onnellisinta itsellemme. Mutta miten vaikea sitä onkaan saada takaisin, kun se kerran on menetetty!

Maailman henki on meille todellinen vaara. Se erottaa meidät Jumalasta ja riistää meiltä lapsen uskon ja turvallisen luottamuksen Taivaalliseen Isäämme. Se tekee meidät osattomiksi Jumalan pelastuksen lahjasta. Mutta sitäkö nuori kykenisi näkemään, kun toverit houkuttelevat ja oma sydän horjuu kahden vaiheilla. Onko tämä tai tuo "viiaton" seikka syntiä? Mitä pahaa siinä voisi olla? Pohdinta jatkuu, ja nuori kapinoi herkkää tuntoaan vastaan — vihollisensa voitoksi. Hän näkee vain yksityisiä seikkoja, jotka sokaistunut ymmärrys arvioi viattomiksi, mutta hän ei näe eikä osaa kavahtaa niiden mukana jatkuvasti sieluun tunkeutuvaa maailman henkeä, joka on vihollisuutta Jumalaa vastaan, vaan kuvittelee yhteyden Jumalan kanssa edelleen mahdolliseksi, kuten hän toivoisi.

Jos ei tälle hengelle saada sulkua ja sen torjumiseen löydetä keinoja, ei uskonelämä voi säilyä, ei liioin viriäkään. Osaammeko kauhistua tätä vaaraa, joka on meitä joka hetki lähempänä kuin luulemmekaan. Eikö meitä vavahduta se, että näin jatkuen Jumalan kirjaan on eräänä päivänä merkittävä: uskon haaksirikko . . . meidän kohdallemme.

Uskallammeko elää ilman uskon yhteyttä Vapahtajaan? Ei tämä ole suinkaan harvinaista. Moni lausuu niin helposti ja kuin kehuun: — en minä mikään uskovainen ole, vaikka on niitä paljon huonompiakin, vieläpä uskovaistenkin joukossa. Tiedätkö, mitä tämä merkitsee sinun kohdallasi —? "Joka ei usko, hän on jo tuomittu". Monet vanhemmat eivät aina näe tätä vaaraa läheskään, ja siksi niin monen kodin näkemys voi olla, ettei uskossa eläminen muka kuulu nuoruuteen. Tässä on väkevä viettelys voittanut koko kodin; voivatko sen nuoret siltä välttyä! Voi sitä, jonka kautta viettelys tulee! — huudahtaa Jeesus.

Yhteinen velvollisuutemme on viettelysten vastustaminen ensin omissa ja

sitten myös toistemme elämässä. Siitä on esillä olevassa Sanassa tinkimättömän jyrkkä neuvo (lue Mt. 18: 8, 9). Harvassa kohdassa muualla raamatussa on niin osoitettu vastuumme toisista kuin tässä (j. 6). Ja varmaan onkin juuri vastuuttomuuden ja toimettomuuden viettelys eräs yleisimpiä, meille jokaiselle niin mieluisa ja — langettava. Ja miten se onkaan tarttuvaa!

Tähän tarvitsemme Vapahtajamme ristin luona uudistettua näkökykyä. Il-

man Hänen verensä voimaa emme tässä voi voittaa. Mutta siinä pysyen ja siihen turvaten se on mahdollista, kuten ennen meitä taistelunsa taistelleillekin: He ovat voittaneet Karitsan veren ja todistuksensa sanan kautta. Siinä yksin on meidänkin turvamme ja voittomme kaikkia viettelyksiä vastaan!

VK. 379: 8 SK 379: 4—6.

Toivo Salomaa

Toveriliittojen puheenjohtajilla on sananvuoro

PIELISJÄRVEN KR. KANSANOPISTON
OPISTOLAISLIITON PJ.

Pohjois-Karjalassa toimii herännäisopistoista Pielisjärven kristillinen kansanopisto. Opiston entiset oppilaat muodostavat Pielisjärven kristillisen kansanopiston opistolaisliiton. Viime talvena liitettiin opistolaisliittoon kolmastoista oppilasjoukko. Kaikkia entisiä opistolaisia yhdistävänä toimii siis ulkonaisesti opistolaisliitto. Sisäisesti yhdistää meidät yhdeksi joukoksi Kristus.

Tämä sama Kristus yhdistää meidät Pielisjärven ja teidät Nurmeksen opiston käyneet samaan päämäärään pyrkiväksi joukoksi. Me kristillisissä kansanopistoissa olleet olemme saaneet kuulla Kristuksen ääntä ja oppia tuntemaan hänen tahtoansa. Näin on ollut opistoajanamme, mutta miten on nyt? Haluammeko hiljentyä kuuntelemaan, kätkemään ja tutkimaan Herran sanoja? Meidän olisi oltava hiljaa Herran edessä, niin että kuulisimme Hänen äänensä. Mutta maailman edessä emme saisi vaieta Kristuksesta. Meillä tulisi olla se mieli, joka Jeesuksella oli. Hän vaelsi pahan maailman keskellä ja sanoi ihmisille Taivaallisen Isän tahdon. Häntä vainottiin, koska Hän paljasti ihmisten pahat teot, joista he eivät halunneet

luopua, vaikka Jeesus osoitti samalla pelastuksen.

Me kristillisen kansanopiston käyneet lämmittelemme usein maailman tulilla ja valehtelemme, kuten Pietari kerran. Emme uskalla sanoa totuutta, koska pelkäämme, että maailma ajaisi meidät pois tai menettäisimme jotakin meille rakasta. Miten Sinä teet ja miten minä teen, kun olemme maailman keskellä. Kerran ihmiset tuomitaan tekojensa ja tekemättäjäyttämistensä perusteella. Uskollisuutta ja kuuliaisuutta meiltä kysytään.

Herra katsoo meidän puoleemme, niin kuin katsoi Pietarin puoleen. Mutta saako Hänen katseensa mieleemme murtumaan, vaikka muistammekin Herran vaivat. Antaannutaan vain Hänen käsiinsä, vaikka mieli tekisi vastustellakin. Herralla yksin on iankaikkisen elämän sanat. Koetetaan pitää suora kurssi syntiin nähden, vaikka menettäisimmekin jotakin meille rakasta. Sanoi maailma mitä sanoi, ennen kaikkea meidän on totettava Herra.

Näillä sanoilla tuon tervehdysten naapuriopistonne opistolaisliitolta, joka tahtoo kaikille osoittaa ennen kaikkea ristiinnaulittua Kristusta.

Martti Tykkyläinen

NURMEKSEN EV. KANSAN-
OPISTON TOVERILIITON P.J.

Suomen lyhyen kesän kääntyessä jälleen kohden syksyä on päivä päivältä lähempänä ne hetket, jolloin meidän toveriliittolaistenkin tulisi ryhtyä luovaan työhön. Ei siksi, etteikö kesän aika monenkin kohdalla ollut sellaista. Tarkoitetaan tässä kuitenkin niitä tehtäviä, jotka odottavat meitä syysiltojen tullen.

Monet kymmenet nuoret rientävät tulevana lokakuuna sen opinahjon suojiin, jossa me toveriliittolaiset olemme jo kukin ajallamme olleet. Heillä on edessä työntäyteinen talvikausi. Niin on heillä, mutta samoin on asianlaita meidän kohdallamme.

Kotiseudullamme on monia eri tehtäviä, joiden eteenpäin viemiseen odotetaan juuri kansanopiston käyneiden nuorten uhraavaa tarmoa. Muistanet kai hyvin, miten usein juuri opistoaikana ahersimme oppiaksemme niitä tehtäviä, joita meille tarjoutuu opistoajan päätyttyä. Oli monen monta ohjelmaa, kerhoja ja luennoita. Näissä jokaisessa oli oppimista.

Nyt, kun syksy on pitkine iltoineen pian käsillä ja monet erilaiset talviajan harrastukset alkavat, lienee jokaisella toveriliittomme jäsenellä jo selvillä, mihin kekkoon käy korttansa tueksi tarjotaan. Jos on niin, ettei lähiseudulla ole sellaista kerhoa tai piiriä johon voisit mennä, pane silloin sellainen alulle. Apua saat varmaan samoin ajattelevista tovereistasi. On paljon esimerkkejä siitä, että pieniinkin kyliin on saatu esim. raamattupiirejä ja erilaisia kerhoja, jotka toimivat tuloksellisesti pienuudesta huolimatta. Vaikeuksia tietenkin on, mutta niiden voittamiseen on mahdollisuuksia. Tärkeintä on, että käymme mukaan toimimaan ja olemme omalla pienellä tavallamme heijastamassa ympäristöömme sitä valoa, jota Jeesus meihin luo.

"Suo että nää päivämme nuoruuden, vain Sinulle tahdomme elää..."

Kalevi Rätty

Tietoomme on tullut

VIHITTY:

Vilho Lensu	
Aini Lattu	(1945—46)
Leo Numminen	
Irma Häkkinen	(1946—47)
Matti Haverinen	
Toini Ahtonen	(1947—48)
Pauli Määttänen	(1948—49)
Aino Varis	(1951—52)
Olavi Kallinen	
Eeva Savolainen	(1948—49)
Eino Ruottinen	(1956—57)
Liisa Hiltunen	

KIHLOISSA:

Terho Havukainen	
Helka Heikura	(1954—55)
Niilo Konttinen	
Lahja Mutanen	(1955—56)

ERI OPPILAITOKSIIN PÄASSEITÄ:

Kajaanin seminaariin Lauri Korhonen (1954—55), Jorma Ruotsalainen (1956—57), Ismo Toiviala (1956—57).

Raahan seminaariin Terttu Lankolainen (1955—56).

Karkun ev. kansankorkeakouluun Hilka Heikura (1955—56).

Niittylahden kansankorkeakouluun Vilho Huotari (1952—53) ja Eino Lehtikoinen (1953—54).

Seppälän karjanhoitokouluun Mirja Kilpeläinen (1954—55), Helvi Pulkkinen (1954—55).

Pohjois-Karjalan karjanhoitokouluun Eila Kirjavainen (1956—57), Anja Martikainen (1953—54).

Pohjois-Karjalan keskusammattikouluun Viljo Nykänen (1956—57).

Mikkelin apuhoitajakurssille Eila Niskanen (1954—55).

Parhainta onnea ja Jumalan siunausta elämällemme!

"Jumalisuudesta on hyötyä kaikkeen, koska sillä on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen." 1 Tim. 4: 8.

TOVERILIITON RAAMATUNLUKU

LOKAKUU						LOKAKUU					
12	Luuk.	1: 1—12	2 Sam.	1	24	Luuk.	32—48	1 Kun.	20		
13		13—25		2	25		49—59		21		
14		26—38		3	26	13:	1—17		22		
15		39—56		4	27		18—35	2 Kun.	1		
16		57—80		5	28	14:	1—14		2		
17	2:	1—14		6	29		15—24		3		
18		15—24		7	30		25—35		4		
19		25—38		8							
20		39—52		9		JOULUKUU					
21	3:	1—14		10	1	Luuk.	15: 1—10	2 Kun.	5		
22		15—38		11	2		11—24		6		
23	4:	1—13		12	3		25—32		7		
24		14—30		13	4	16:	1—15		8		
25		31—44		14	5		16—31		9		
26	5:	1—11		15	6	17:	1—19		10		
27		12—26		16	7		20—37		11		
28		27—39		17	8	18:	1—14		12		
29	6:	1—16		18	9		15—27		13		
30		17—26		19	10		28—43		14		
31		27—38		20	11	19:	1—10		15		
					12		11—27		16		
					13		28—48		17		
					14	20:	1—19		18		
					15		20—47		19		
1	Luuk.	6: 39—49	2 Sam.	21	16	21:	1—19		20		
2		7: 1—10		22	17		20—38		21		
3		11—17		23	18	22:	1—13		22		
4		18—35		24	19		14—23		23		
5		36—50	1 Kun.	1	20		24—38		24		
6	8:	1—15		2	21		39—53		25		
7		16—25		3	22		54—71	1 Aik.	1		
8		26—39		4	23	23:	1—12		2		
9		40—56		5	24		13—25		3		
10	9:	1—17		6	25		26—43		4		
11		18—36		7	26		44—56		5		
12		37—50		8	27	24:	1—12		6		
13		51—62		9	28		13—27		7		
14	10:	1—16		10	29		28—35		8		
15		17—22		11	30		36—49		9		
16		23—37		12	31		50—53		10		
17		38—42		13							
18	11:	1—13		14							
19		14—28		15							
20		29—36		16							
21		37—54		17							
22	12:	1—21		18							
23		22—31		19							

Tarpeellisia on vähän, tai yksi ainoa.
Luuk. 10: 42.

Uuden työkauden alkajaisjuhlaa
vietetään sunnuntaina lokakuun 20 p
vänä. Tervetuloa!

Kansikuva: Pohjois-Karjalan vaarankin ovat jo syksyn värien kaunistamat.